

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2508/2021
12.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тања Симоновић, адвокат из ..., против туженог „Trase Srbija“ АД Ниш, чији је пуномоћник Марко Крстић, адвокат из ..., ради исплате увећане зараде по основу минулог рада, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2956/2021 од 27.07.2021. године, у седници одржаној 12.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2956/2021 од 27.07.2021. године, тако што се одбија, као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Врању П1 582/19 од 11.05.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом на име трошкова ревизијског поступка плати 12.000,00 динара, у року од осам дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 582/19 од 11.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име мање исплаћене накнаде по основу минулог рада до припадајуће, за период од 07.01.2015. године до 31.05.2018. године исплати појединачно одређене месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 52.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2956/2021 од 27.07.2021. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда и усвојен захтев тужиоца, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћеног дела увећане зараде по основу минулог рада исплати појединачно одређене месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 90.704,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код Предузећа за путеве „Врање“ са седиштем у Врању до 06.01.2015. године, када му је радни однос престао отказом уговора о раду због наступања правних последица отварања стечаја, применом члана 176. став 5. Закона о раду и члана 77. и 136. став 1. Закона о стечају. Уговором о раду М бр. ... тужилац је засновао радни однос са послодавцем „TRACE PZP Vranje“ ДОО са седиштем у Врању, на истим пословима радног места „...“ од 07.01.2015. године. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст 25/2012 од 29.03.2012. године отворен је стечајни поступак над Предузећем за путеве „Врање“ са седиштем у Врању. У стечајном поступку наведено предузеће је продато туженом, према уговору о купопродаји од 23.12.2014. године. Чланом 8. уговора предвиђено је да купац куповином оснивачких права не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Дана 05.01.2015. године, када је уплаћена купопродајна цена, стечајни суд је решењем Ст 25/2012 обуставио стечајни поступак над стечајним дужником, због продаје стечајног дужника као правног лица и поступак наставио према стечајној маси, ради намирења стечајних поверилаца. Решењем Агенције за привредне регистре од 29.01.2015. године усвојена је регистрациона пријава промене података код Предузећа за путеве „Врање“ у стечају, са седиштем у Врању у погледу промене назива, правне форме, пословног имена, оснивачког акта, законских заступника, промене чланова, прокуре и основног капитала, тако што је брисано Предузеће за путеве „Врање“ у стечају са седиштем у Врању и уписано „TRACE PZP“ Врање ДОО Врање. Дана 02.08.2018. године извршена је статусна промена припајања привредних друштава „TRACE PZP“ Врање ДОО Врање и „TRACE PZP“ Ниш АД Ниш и промењен је назив привредног друштва у „TRACE SRBIJA“ АД Ниш.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одбио, као неоснован захтев тужиоца, са образложењем да је у конкретном случају у питању продаја правног лица у стечајном поступку и да се на услове и правне последице продаје стечајног дужника примењују правила прописана чланом 136. Закона о стечају, са којих разлога нема места примени одредаба Закона о раду и члана 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио захтев тужиоца, сматрајући да треба применити члана 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, јер ова норма тужиоцу даје већа права и у сагласности је са чланом 108. став 1. тачка 4. Закона о раду. Ово из разлога што је након продаје стечајног дужника дошло до промене оснивача тог друштва, јер је власничка и управљачка права стекао купац (тужени), али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, па по оцени другостепеног суда

слиди да је остварен и континуитет у чланству у Удружењу „ПУТАР“ између ПЗП „Враће“ код кога је тужилац био запослен и туженог, код кога је тужилац засновао радни однос, те да са ових разлога тужиоцу припада право на увећану зараду по основу времена проведеног на раду код послодавца.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом туженог указује да је закључак другостепеног суда заснован на погрешној примени материјалног права.

Чланом 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ бр. 104/09 и 99/11), прописано је да се тим законом уређују услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Чланом 132. став 1. истог закона прописано је да по доношења решењу о банкротству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Чланом 135. истог закона, прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник, као правно лице уз сагласност одбора поверилаца и уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца у складу са чланом 133. став 2. тог закона, док је чланом 136. став 1. истог закона прописано да после продаје стечајног дужника, као првог лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

Када се имају у виду напред цитиране одредбе Закона о стечају, то слиди да је правилан закључак првостепеног суда да се у овом случају као меродаван пропис примењује Закон о стечају, са којих разлога, нема места примени члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члана 108. став 1. тачка 4. Закона о раду, у односу на потраживање тужиоца, с обзиром на то да је за остваривање овог права потребно да су испуњени услови за исплату увећане зараде по основу минулог рада према одредбама Закона о раду, чија примена је у овом случају искључена, јер је последица продаје стечајног дужника, као правног лица та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника.

Стога се основано ревизијом туженог указује да тужилац не може да заснива основаност свог захтева на одредбама Закона о раду и Посебног колективног уговора, јер је стечајни дужник, код кога је тужилац био у радном односу продат, као правно лице у стечају, са којих разлога се правни субјективитет туженог не изводи из правног субјективитета стечајног дужника, нити је тужени свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, нити је настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и туженог, као субјекта који је настао куповином, постоји разлика.

С обзиром на то да је одлука првостепеног суда у вези основаности захтева тужиоца заснована на правилној примени материјалног права, то је Врховни касациони суд применом члана 416. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Одлуку о трошковима ревизијског поступка Врховни касациони суд је донео на основу члана 153, 154, 163. и 165. став 2. ЗПП, и обавезао тужиоца да туженом на име трошкова ревизијског поступка плати 12.000,00 динара, који се односе на награду

пуномоћнику за састав ревизије, док туженом нису досуђени трошкови на име судских такси, с обзиром да захтев за накнаду није опредељен по врсти и износу у складу са чланом 163. став 2. ЗПП, са којих разлога је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић